

Chồng à, em yêu anh!!!

Quán cafe quen thuộc của vợ chồng tôi, khung cảnh quán bình thường, cũng không phải vì yêu thích hương vị cafe mà chúng tôi chọn đây là quán quen. Chỉ đơn giản quán này se duyên cho chúng tôi. Hai vợ chồng đã đi một đường vòng thật lớn để rồi về lại nơi đây.

Tôi và anh là hai con người hoàn toàn trái ngược. Dù gia cảnh tôi không giàu có nhưng ba mẹ vẫn cố gắng cho tôi mọi điều tốt nhất, nên có thể nói tính tôi vô lo, vô nghĩ từ bé, chỉ vô tư sống với tiếng cười hàng ngày. Tốt nghiệp đại học đi làm, dường như tôi chưa bao giờ gặp chuyện khó khăn gì, mọi chuyện cứ như vậy mà đi nhưng cuộc sống không như mình mong muốn, tai họa đã ập đến nhà tôi, bố tôi đầu tư chứng khoán thua lỗ nợ hàng trăm triệu. Ở thời đó chứng khoán mới nổi nhà nhà đua nhau đi đầu tư, nhưng đột nhiên thị trường chững lại vậy là có người nhảy lầu, có người bán nhà cũng không đủ trả nợ. Số tiền đó quá lớn, tôi biết bố mẹ hết khả năng xoay sở thì mới nói với tôi, chúng tôi bàn đủ mọi cách để có số tiền trả nợ, muốn bán nhà, nhưng bán xong gia đình tôi sẽ ở đâu? Căn nhà này bán rồi liệu có đủ để mua nổi một túp lều nhỏ nữa không ? Mọi thứ như quay cuồng, số tiền quá lớn với một đứa con gái vừa ra trường, tôi bế tắc suy sụp hoàn toàn.

Rồi tôi quyết định gặp Hằng – cô bạn cùng lớp. Hằng với tôi không thân, nhưng không hiểu sao Hằng lại quý tôi, có lần tôi bị tui con gái lớp bên bắt nạt, Hằng cũng ra mặt giúp. Nhưng sau lần đó chúng tôi cũng chỉ dừng ở mức bạn bè trên lớp. Vì tôi ngại Hằng thường cặp với đại gia, không phải tôi ngại với Hằng mà ngại với những người Hằng quen, có lần về chung với Hằng giữa đường gặp ông mà Hằng quen, hắn ta nhìn chăm chăm vào người tôi, cảm giác đó tôi không hề thoải mái, thậm chí là sợ. Lần này quyết định gặp Hằng tôi đã nghĩ: chỉ cần làm sao trả nợ được cho gia đình, thì dù như thế nào tôi cũng chấp nhận.

- Mà bị điên hả Linh? Mà có biết mà đang tính cái gì không? Mà không hợp với cuộc sống này đâu. Về đi .

- Tao biết tao đang làm gì, nhưng tao hết cách rồi, một tuần nữa chủ nợ đến đòi tiền, mà bảo tao phải làm sao để kiếm đủ mấy trăm triệu đây.

- Nhưng mà cũng không thể bán rẻ mình như vậy được, tao làm tao biết, nhiều khi nhục lắm
- Tao biết, coi như tao yêu đương đi, chỉ cần là người chưa vợ là tao chấp nhận, tao không muốn phá hoại hạnh phúc người khác.
- Mà nghĩ mọi chuyện sẽ được như mà chọn sao, mà không có quyền chọn ông chủ, chỉ ông chủ có quyền chọn mà. Mà về đi, nói với bọn chủ nợ trả dần, không được dẫn thân vào con đường này, biết chưa.
- Từ bé tới lớn tao chưa làm được gì cho bố mẹ, nhưng lần này tao cần phải làm gì đó, mà không giúp tao thì tao sẽ tự tìm cách.
- Mà... thôi được rồi, tao giúp mà, về đi chờ tin của tao
- Uhm, cảm ơn mà

Ngồi chờ Hằng mà tôi như trên đồng lửa, phần vì không biết Hằng có giúp tôi không, phần vì nghĩ mình có chấp nhận được cuộc sống như vậy không? Cuộc sống mà chưa bao giờ mình dám bước vào, liệu bố mẹ có chấp nhận được đứa con đã lầm đường như tôi nữa không? Nhưng đó là cách duy nhất để có thể trả món nợ khổng lồ. Tất cả mọi lý do chỉ là nguy biến mà thôi, nguy biến cho cái cuộc sống tôi đang dẫn thân vào. Mọi suy nghĩ cứ quay vòng vòng, tôi phải làm sao đây, đâu mới là con đường tôi nên đi?

Reng reng reng

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ. Là Hằng, Hằng sẽ báo cho tôi tin vui? Mà đó liệu có phải là tin vui hay không?

- Alo.
- Báo cho mà một tin, tao tìm cho mà một người, nhưng người đó có điều kiện, không cặp bồ, chỉ cưới, chiều nay 2h gặp quán cafe Cuộc sống, mà nhớ quán này không?
- Có tao nhớ, nhưng sao lại cưới? Tao ...tao...
- Mà cứ gặp đi đã, chiều nay tao cũng đi cùng mà mà, không thích thì thôi.

Thế nhé

Cười? Đùa gì vậy? Dĩ nhiên cười sẽ tốt hơn nhưng ai lại đòi cười cơ chứ, hay anh ta bị làm sao về thần kinh?

2h chiều quán cafe Cuộc sống

- Đây nè Linh, sao đến muộn vậy. Em giới thiệu với anh Minh đây là Linh, cô bạn mà em giới thiệu với anh. Sao? Xinh hơn lời em nói chứ?

Linh lí nhí – Em chào anh

- Uhm, xinh hơn lời em nói.

- Em có hẹn hai người tự nhiên nhé.

- Ờ, mà bỏ tao ở đây á.

Không hiểu câu nói của Linh có gì mà Minh và Hằng phá lên cười?

- Em yên tâm đi, anh không ăn thịt em đâu, hơn nữa đây là quán cafe anh làm gì em được chứ

- Không biết được, có nhiều người bỏ thuốc vào thì sao – Linh lẩm bầm

- Anh hứa sẽ không làm gì em được chưa? Hay anh đưa giấy tờ tùy thân cho em nhé, anh làm gì em em cứ kiện anh đi.

- Em cầm giấy tờ của anh rồi anh làm gì em thì em vẫn thiệt mà

Minh nháy mắt với Hằng - Cô bạn này của em thú vị hơn anh tưởng đấy.

- Yên tâm đi Linh, tao đảm bảo, nếu anh ấy có làm gì mà, tao sẽ lột da hăn cho mà. Yên tâm đi nhé, tao đi đây

Hai người nhìn nhau đầu trí một hồi, Linh không thích người khác nhìn chăm chăm mình như vậy. Nhưng Minh không có cái nhìn như sói đói của những người quen khác của Hằng, ánh mắt Minh dường như đang nghiền ngẫm, đánh giá Linh. Được bố mẹ nuông chiều từ bé, nên tính cách có phần ương

bướng, Minh không nói chuyện Linh cũng không, hôm nay cô nghỉ, sẵn sàng ngồi với anh cả ngày, chỉ có những người giàu có mới cần quý trọng thời gian.

- Cô bé, em muốn xin người khác làm gì cho mình thì phải nói chứ

- Em không xin, em chỉ trao đổi thôi – Càng về cuối giọng Linh càng nhỏ.

- Vậy em muốn trao đổi như thế nào?

- Em không biết – Thật sự là Linh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, Linh chỉ nghĩ mình cần tiền lo cho khoản nợ của gia đình chứ không nghĩ mình có gì, và họ cần gì ở mình cả.

- Em không biết em có gì để đổi mà dám nhờ Hằng vay anh một khoản tiền lớn như vậy? Chứ ít thì em cũng phải có gì thế chấp chứ

- Vay ý ả? Ah vâng em có nhà, cũng đã đi làm, nếu như anh cho em vay tiền, em sẽ trả dần dần, em hứa là sẽ trả, không quỵt của anh đâu.

- Haha, em trả anh trong bao lâu?

- Em... em... mỗi tháng em sẽ đưa hết lương cho anh ả.

- Em vừa mới đi làm, lương bao nhiêu chứ?

- Em...em..., Chẳng phải anh và Hằng đã nói chuyện rồi sao? Đâu cần ép người khác vào đường cùng, sao anh không nói thẳng điều kiện của anh đi.

- Không phải vừa rồi em rất cứng đầu, muốn so xem ai mở lời trước với anh sao? Còn mạnh mẽ nói muốn trao đổi cơ mà.

Linh cắn môi, cúi đầu, Linh biết mình là người đi xin cần phải có thái độ tốt, nếu là đi xin việc, hay xin một cái gì cô sẽ không tỏ ra thế này, nhưng đây là xin người ta chấp nhận mình là tình nhân. Linh không làm được, cô không thể làm như không có gì mà nói với người ta: em đổi thân xác mình lấy tiền được.

Thấy Linh im lặng, mắt ngân ngấn nước, Minh xiêu lòng, không nỡ làm khó

cô bé.

- Thôi nào cô bé, đừng khóc nhè với anh chứ, anh đùa thôi mà, bây giờ mình nói chuyện nghiêm túc nhé, anh hơn em tám tuổi đã ba mươi rồi, bố mẹ anh muốn anh lấy vợ, em có thể làm cô vợ ngoan ngoãn của anh được chứ? Dĩ nhiên lấy em rồi anh sẽ không để bố mẹ vợ vất vả với số tiền nợ kia, em cũng có thể đi làm, nhưng vẫn phải làm tròn trách nhiệm của người vợ. Được chứ?

- Em...em...

Cuối cùng tôi cũng khuất phục số phận mà đồng ý làm vợ anh, một người vợ được anh mua về, liệu tôi có hạnh phúc không? Tôi thấy mình giống như cô vợ trong truyện " Vợ nhặt" của Kim Lân, chỉ khác là chồng tôi không xấu xí mà đẹp trai phong độ. Cho đến tận ngày cưới tôi vẫn cười nói như bình thường để bố mẹ yên tâm, nhưng thực chất tôi không hề cảm nhận hạnh phúc của cô dâu sắp về nhà chồng. Mọi thứ tôi đều làm theo sự sắp xếp của anh, từ chụp ảnh cưới, ăn hỏi, và ngay cả hôm nay ngày cưới. Đâu sẽ là bến bờ hạnh phúc của tôi? Đang nghĩ ngợi linh tinh thì Hằng bước vào

- Oa xinh nha.

- Uhm cảm ơn mày.

- Ngày cưới sao lại buồn thế kia?

- Mày biết mà

- Tin tao đi Linh, mày sẽ hạnh phúc với Minh. Minh... anh ấy là người tốt.

- Uhm tao biết anh ấy tốt.

Cứ vậy, đã 2 năm kể từ ngày chúng tôi cưới nhau. Đúng như Hằng nói, Minh tốt và rất cưng chiều tôi, chúng tôi sống riêng ở một căn hộ chung cư nổi tiếng đất Hà thành, Minh và tôi không thích có người lạ nên chỉ thuê dọn dẹp nấu nướng theo giờ. Dù tôi có thể làm được, nhưng Minh nói: khi nào thích thì tôi làm, không cần quá bận tâm là gì. Minh cũng thực hiện đúng lời hứa trả nợ cho bố tôi, đồng thời anh cũng mua nhà mới rộng rãi, khang trang hơn cho các cụ. Bố mẹ chồng tôi sống ở nước ngoài, thỉnh thoảng về cũng ở nhà

chính, cuộc sống của tôi có thể gọi là viên mãn. Người ngoài nhìn vào nghĩ tôi rất hạnh phúc, lấy được người chồng thành đạt, giỏi giang, không phải lo về kinh tế, mà anh cũng hết mực yêu chiều tôi. Ai ai cũng nói vậy, nhưng sao tôi lại không thấy hạnh phúc. Dù Minh đúng chuẩn của một người chồng, anh đi đâu cũng nói với vợ, anh chăm lo cho tôi từng bữa ăn giấc ngủ, anh chưa bao giờ quên những ngày kỷ niệm. Nhưng dường như chỉ có tôi lại thờ ơ với tất cả, tôi không biết Minh có yêu tôi không, và tôi cũng không biết tình cảm tôi giành cho Minh thế nào. Tôi vẫn luôn có khúc mắc, tôi là một người vợ được anh mua về, nên tôi chỉ cần làm đúng và tròn trách nhiệm của một người vợ. Có thể anh chỉ làm những điều đó vì lý do như tôi, làm tròn nghĩa vụ vợ chồng của chúng tôi chẳng?

Vậy có lẽ là quá đủ cho một cuộc hôn nhân trao đổi. Tôi không mong cũng chẳng cầu gì thêm, chỉ hi vọng mọi việc diễn ra êm đềm như vậy.

Nhưng những lúc êm đềm quá lại bất chợt có sóng ngầm dữ dội nhất mà người trong cuộc không biết. Hôm nay kỷ niệm tròn hai năm ngày cưới của chúng tôi, vẫn như mọi năm, anh sẽ mời tôi đi ăn ở một nhà hàng trong ánh nến lung linh để chúc mừng. Về nhà vội vàng trang điểm, tôi không muốn anh chờ, cũng như cô nhân viên sợ sếp chờ lâu sẽ bị trách phạt, dù anh chưa từng nặng lời với tôi. Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên

- Em ah, anh có việc, về muộn một chút nhé.

8h

- Anh xin lỗi, em ăn gì chưa? Anh gọi đồ ăn cho em rồi, hôm nay anh về muộn

9h

- Em đang làm gì vậy, ở một mình em có buồn không? Đồ ăn có được không em?

10h

- Em ngủ chưa? Chờ anh, anh làm xong việc sẽ về ngay.

11h

- Anh có việc, anh xin lỗi đã bỏ lỡ ngày kỷ niệm, anh sẽ đền sau nhé, đêm nay có lẽ anh không về. Em có sợ không? Anh gọi Hằng sang ngủ với em nhé

15 phút sau Hằng có mặt ở nhà tôi

- Hai anh chị thôi đi nhá, chồng đi công tác có một hôm mà đã gọi tao sang ngủ với mày, phải nghĩ cho cảm nhận của người độc thân chứ. Này mày sao vậy Linh?

- Hôm nay là lần đầu tiên anh ấy bỏ tao ở nhà một mình

- Gì? Thế mọi khi anh ấy đi công tác thì sao?

- Anh ấy bắt tao nghỉ làm đi cùng

- Đúng là Minh chiều mày quá mà, thôi có một hôm, ngủ với tao rồi buồn đến sáng cũng được

- Haizz, mày sao thế, vắng chồng có một ngày mà mày đã buồn thế kia ah?

- Hôm là kỷ niệm ngày cưới của tụi tao.

- Uhm, thông cảm cho anh ấy đi, công việc mà, anh ấy cũng có muốn vậy đâu. Minh cũng sợ mày buồn nên mới gọi tao qua đây nè, anh ấy cũng ở với mày cả buổi rồi mới đi chứ có phải chưa chúc mừng đâu.

- Từ sáng đến giờ tao chưa gặp Minh

- Gì? Sao lại thế?

- Sáng đi làm, Minh hẹn tối đi ăn cùng, nhưng lại báo bận, rồi không về.

- Thế ông ấy có nói là làm gì không?

- Không chỉ nói bận thôi

- Mày gọi hỏi đi chứ, mày không thích ông ấy đi hôm nay thì phải nói để ông ấy biết. Đây điện thoại này, gọi đi.

- Thôi, ngủ đi, tao chưa bao giờ hỏi han hay xen vào việc của Minh.

Dù nói vậy, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy buồn vô cùng. Anh đã hứa cùng tôi kỉ niệm ngày cưới cơ mà, sao lại thất hứa? Đúng là do anh thất hứa nên tôi mới buồn. Không thể ngủ nổi, tôi làm sao thế này? Trong lòng luôn có một điều gì đó khó chịu bức bối, không sao giải thích được.

- Hằng ơi, tao khó chịu

- Sao mày khó chịu, đau? Hay ốm?

- Không, tao không hiểu sao, có gì đó làm tao cảm thấy khó chịu, bứt rứt lắm.

- Mày nói thật cho tao biết chuyện vợ chồng mày đi. Hai năm nay, lúc nào mày cũng nói mày ổn, nhưng sao tao thấy vợ chồng mày làm sao ấy.

Lần đầu tiên tôi giải bày những suy nghĩ thầm kín của mình về cuộc hôn nhân này. Bởi tôi không biết nói sao, cũng không muốn phá vỡ cuộc sống bằng giấy màu hồng mà mọi người tưởng vậy. Tôi cứ làm một cái máy, một cái bóng bảo sao làm vậy, để vừa lòng ông chủ của mình. Nhưng sao hôm nay con tim của người máy lại buồn?

- Mày nghĩ Minh chỉ coi mày là người vợ mua về thật ah? Nếu vậy cần gì anh ấy chăm sóc mày cẩn thận như thế?

- Vì trách nhiệm.

- Trách nhiệm thì chỉ cần vứt cho mày một đồng tiền, rồi bắt mày sinh con như cái máy đẻ, đấy mới là nhiệm vụ của vợ, biết chưa? Chứ mày nghĩ sao, khi đại gia như Minh lấy mày về, rồi để mày ở đây? Mày nói mày không thích xã giao, Minh cũng hạn chế, dù cho có đi một mình cũng không đi cùng người khác không phải vợ mình, mày nói mày chưa muốn sinh con, Minh đồng ý, mà không ý kiến, mày có biết Minh là con một, chuyện có con áp lực thế nào không? Nhưng đã bao giờ Minh để mày nghe lời than thở của bố mẹ chồng chưa? Còn chuyện này nữa, tao chưa kể với mày, mày biết vì sao tao

lại giới thiệu Minh cưới mày không? Minh là bạn của những người tình của tao, nhưng tao và Minh chỉ xã giao quen biết, Minh không giống họ. Nhưng sau hôm mày nói với tao chuyện gia đình mày, Minh đã đến gặp tao, Minh hứa sẽ yêu thương chăm sóc mày, lý do thì Minh không nói. Sau đó tao tìm hiểu về Minh, thấy anh ta tốt nên tao mới giới thiệu. Tin tao đi Linh, mắt nhìn người của tao ít khi sai lầm, tao thấy Minh yêu mày.

- Nhưng, tao với Minh gặp nhau lần đầu là hôm này giới thiệu cơ mà, hơn nữa, Minh làm sao có thể yêu tao.

- Vậy thì đi hỏi, sáng rồi đi hỏi những thắc mắc của mày đi.

- Đến công ty của Minh? Tao chưa bao giờ đến đó

- Thì hôm nay đến, đi tao đưa mày đến

Tôi không rõ cảm xúc trong lòng mình thế nào, nhưng dường như có một dòng nước ấm chảy qua tim, có gì đó lâng lâng, vui sướng khó tả. Minh yêu tôi ? Điều này tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến. Liệu có thật sự như Hằng nói, anh ấy yêu tôi? Câu hỏi đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi.

Nhưng trở trêu thay, đến công ty, cảnh tượng tôi nhìn thấy không phải anh làm việc suốt đêm mệt mỏi, mà anh đang ôm người phụ nữ khác ngủ trên sofa. Tôi chết lặng, không đứng vững nổi nữa, tôi thấy sức lực của mình cạn kiệt, chỉ biết đứng đó nhìn hai người họ.

Hằng xông lên lôi tát người đàn bà đó, chửi rủa Minh là đồ tồi, Minh nhìn tôi như muốn nói gì đó, nhưng tôi không thể ở lại đây thêm một giây phút nào nữa. Tôi chấp nhận mình là người máy, là cái bóng, là người mang danh nghĩa vợ anh, nhưng tôi không chấp nhận được sự phản bội. Dù cho chấp nhận chuyện anh với người đàn bà khác là nghĩa vụ của tôi thì tôi cũng không làm được. Tôi lao ra khỏi công ty anh, phải đi thật xa, đi xa cái cảnh tượng đó. Tôi chạy trốn khỏi hiện thực, tôi không muốn nghĩ đến cảnh đó. Nếu như không nhìn thấy anh vẫn là người chồng chung thủy yêu thương tôi, cũng như Hằng nói anh yêu tôi. Nhưng sao tôi đau thế này, cảm giác đau đớn như bị ai đó xé nát con tim. Sao anh lại đối xử với tôi như thế? Bỏ rơi tôi đi cũng người đàn bà khác vào ngày này? Anh coi tôi là gì? Ngồi sụp xuống đất mà khóc, chưa bao giờ tôi thấy mình đau đớn như vậy. Tôi không có đủ dũng cảm

đứng lên hỏi: sao anh lại đối xử với tôi như thế? Tôi sợ, anh sẽ nói vì cuộc hôn nhân của chúng tôi là mua bán, chán tôi rồi nên anh đi tìm niềm vui mới. Tôi sợ, anh sẽ nói tôi bám víu, sống ký sinh trong cuộc sống của anh, và khi anh không cần, anh sẽ rũ bỏ. Tôi... tôi sợ anh nói anh chưa bao giờ có tình cảm với tôi.

- Mà không sao chứ Linh – Lang thang cả buổi chiều, tôi như cái xác không hồn về nhà Hằng, Hằng không hỏi, chỉ ôm tôi cho tôi khóc rồi ngủ thiếp đi. Đã ba ngày ở nhà Hằng, Minh không gọi điện cũng không ghé qua, tôi mất anh ấy thật rồi sao?

- Uhm

- Mà có phản ứng gì đi chứ? Mà cứ như bóng ma hỏi thì trả lời, nhìn mà thế này tao không chịu được. Mà buồn hay tức giận thì đi cho già một trận, chứ thế này mà không điên tao cũng điên mất.

- Tao mất anh ấy rồi.

- Mà yêu Minh thật rồi hả?

- Tao không biết. Hằng ơi, thấy anh ấy như vậy tao đau lắm, tim tao đau như ai bóp chặt, tao không thở nổi nữa, tao không dám gặp anh ấy, nhờ anh ấy nói ly dị với tao thì sao? Nhưng sao ba ngày rồi, ba ngày rồi anh ấy không đến tìm tao, có phải anh ấy không cần tao nữa không?

- Mà trả lời thật cho tao đi. Mà có yêu Minh không?

- Tao không biết, không biết.

- Mà không yêu thì đau làm gì, yêu hay không chỉ mình mà biết thôi, yêu thì đi giành lại, còn không thì bỏ đi. Sống lại làm Linh vô tư hay cười của 2 năm trước.

- Tao không làm được, tao không muốn mất anh ấy, cứ cho tao ý lại cũng được, nhưng tao đã quen có anh ấy trong cuộc sống này rồi. Hàng ngày sáng nào anh ấy cũng bắt tao dậy sớm ăn sáng cùng, anh ấy nói: muốn nhìn thấy tao để có sức sống làm việc. Tối dù có đi tiếp khách, nhưng biết tao sợ tối,

không ngủ được một mình, cứ cách 1 tiếng anh ấy sẽ gọi điện hỏi han tao. Hàng đêm, dù phải làm việc thật muộn, nhưng cũng ôm tao đi ngủ, chờ tao ngủ say mới ngồi làm việc tiếp, thấy tao tỉnh dù còn bao nhiêu việc cũng sẽ bỏ đó ra để tao ngủ lại. Mà nói đi người như vậy tao phải quên thế nào

- Vậy mà trả lời đi: yêu hay không yêu Minh

- Tao yêu.

- Anh vào đi, có câu trả lời rồi đấy

Tôi ngỡ ngàng nhìn ra cửa thấy Minh. Sao anh lại ở đây? Chuyện gì thế này? Người mà ba hôm nay tôi vừa muốn gặp, nhưng cũng vừa sợ đối mặt, anh gầy đi, khuôn mặt luôn nở nụ cười, luôn bao dung nay tiêu tụy đi rất nhiều. Nhưng anh mắt vẫn hiện lên ý cười, anh cười gì chứ? Cười đã lừa dối tôi mà tôi vẫn yêu anh sao?

- Nghe này Linh, chuyện mà nhìn thấy hôm ở công ty, là tao với Minh bày ra để mà hiểu rõ tình cảm của mà, không phải vật vờ nghĩ ngợi lung tung, chuyện tình cảm hạnh phúc hay không do mà nắm giữ. Nhớ đấy. Tao để không gian cho hai người.

- Linh – Minh chạy đến ôm tôi – Anh xin lỗi, tất cả là tại anh, anh biết em luôn nghĩ anh và em không có tình cảm gì, anh đã giành hai năm qua làm mọi chuyện nhưng lại không thể làm cảm động được em. Em thờ ơ với mọi chuyện, anh rất sợ em như vậy, anh chỉ muốn em trở lại là cô bé vô tư, có nụ cười tỏa nắng như trước. Anh sai rồi, anh làm em buồn, làm em khóc là anh sai. Anh xin lỗi.

- Trước kia? Anh biết em của trước kia?

- Anh biết, em còn nhớ quán cafe Hằng giới thiệu em với anh không? Anh gặp em lần đầu ở đó. Khi đó em vui đùa cùng bạn bè làm anh chú ý, anh thường ngồi ở quán cafe đó hàng giờ dù công ty và nhà anh cách đó khá xa chỉ để gặp lại em. Nhưng phải thỉnh thoảng lắm em mới quay lại đó, lúc nào em cũng là cô bé lí lắc, chọc cười mọi người, dường như em ở đâu nơi đó sẽ tỏa nắng. Vô tình cũng tại quán cafe đó anh nghe được em và Hằng nói chuyện, nên anh đã đến gặp Hằng và đưa ra yêu cầu đó. Anh biết hai năm qua

em sống với anh luôn không quan tâm, nhưng anh yêu em, anh yêu em lâu lắm rồi. Anh xin lỗi nếu như anh không làm vậy anh và em sẽ không biết tình cảm em giành cho anh ra sao.

Dù cách của anh làm cho tôi giận thật, nhưng mà cũng nhờ đó làm cho tôi hiểu tình cảm của mình.

Để hôm nay ngồi đây nghĩ lại. Hạnh phúc phải do mình nắm lấy.

- Bà xã nghĩ gì thế? Bé con chọc em ah?

- Chồng ah, em yêu anh!